KÁRPÁTIKON

A KÁRPÁTALJAI MAGYAR GÖRÖGKATOLIKUSOK LAPJA • 2015/4

SZOLÁNSZKY Ágoston:
Krisztus Király ünnepe

SZÉKELY János:
A bevándorlás keresztény szemmel

FALUJÁRÓ:
A Barkaszói Egyházközség

PROGRAMOK

Karácsonyi lelkigyakorlat

Kedves fiatal barátunk!

Idén is lelkigyakorlattal készülünk a Karácsonyra. A várakozás mindig örömmel tölti el az embert. Várakozni azt jelenti: valamire készülni. Ezt a várakozást és készületet tapasztalhatod meg az idei lelkigyakorlaton. Kötetlenül, szabadon, önmagadat keresni!

Kérünk, tarts velünk!

A lelkigyakorlat témája:
„Küldetésem a világban!"

Időpont: 2015. november 27-29.
Helyszín: Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatolikus Líceum
Alsó korhatár: 17 év.
Részvételi díj: 30 UAH.

Jelentkezni lehet: parókusoknál vagy a +380 95 6046183-as telefoszámon ill. a karpatalja.gisz@gmail.com email-címen.

Konferencia - Görögkatolikus egyház az első világháborúban

Az első világháború centenáriumának az éveinek éveiben vagyunk....

A konferencia célja, hogy egyháztörténeti szempontból vizsgálja meg a Nagy Háborút és annak visszahatásait, különösen a Kárpátok vidékén élő görögkatolikusok és egykor a Munkácsi Egyházmegyéhez tartozó, konkrétabban a magyar anyanyelvű görögkatolikusok szemszögéből.

Jelenlegi egyházmegyék, ahol magyar görögkatolikusok élnek: Munkácsi Egyházmegye (Kárpátalja), Hajdúdorogi Metropólia (Magyarország), Eperjesi Metropólia (Felvidék), Balázsfalvi Érsekség (Partium)

Időpont: 2015. november 26.

PŐSZE Roland:

A dúsgazdag és a szegény Lázár

Krisztus többször beszél és tanít a gazdagságról és szegénységről. Ilyen tanítás a dúsgazdag és a szegény Lázár példabeszéde. Jézus minden embert barátjának tekint. A gazdag nem veszi észre a szegényt, csak önmagával törődik. Jézus azonban azonosítja magát a szegénnyel. Tanításaiban sokszor nem az emberi fülnek megfelelően beszél, hanem kihívás és döntés elé állít bennünket. A történelem minden korszakában a gazdagság a hatalmat, a szegénység pedig elnyomást jelentett. Ez megváltozik Jézus tanításában. A **gazdagsággal** kapcsolatban elmondja, hogy nem a földi kincseket kell gyűjtenünk, hanem a mennyeieket, melyek örökké megmaradnak. A gazdagság nehézségeiről beszél, amikor a gazdag ifjú *„szomorúan eltávozik, mert sok vagyona volt."* Nem zárkózik el a gazdagoktól, de nem rejti véka alá, hogy a vagyon akadályt jelenthet az üdvösség jó hírének elfogadásában. Akinek üres a keze, az mindent Istentől vár, akinek tele a keze, az vélt kincsét sokszor előbbre tartja, mint Isten ajándékát! Ezért *„... könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bemenni az Isten országába."* A gazdagság más kontextusát mutatja be Krisztus és Zakeus találkozása, amikor is a vámosok feje, Zakeus, megtérésében igyekszik helyreállítani az eddig helytelenül kezelt gazdagságát és életét. Jézus Krisztus a **szegénységről** is nyíltan tanít. Szent Lukács evangélistát gyakran nevezik a szegények evangélistájának, s nála hangsúlyosan megjelenik, hogy Jézus örömhíre mennyire a szegényeké, kisemmizetteké és az elesetteké. A názáreti zsinagógában elmondja, azért jött, hogy *„örömhírt vigyen a szegényeknek."* Hegyi beszédében a Boldogságokat a lelki szegénységgel kezdi: *„Boldogok a lelki szegények, mert övék mennyeknek országa."* A szegény asszony két fillérjével pedig rápirít a gazdagokra, mondván, hogy *„ők a feleslegükből adtak, ez az özvegyasszony pedig odaadta mindenét."*

Ma nagyon sok kereső ember van a világon. Keressük Istent, barátságot, szerelmet, munkát, jólétet. Minden keresésnek van egy célja, ami hol megvalósul, hol pedig szertefoszlik. Amikor sikerül, akkor öröm tölti el

szívünket. Boldogok vagyunk, madarat lehetne velünk fogatni, jó a közérzetünk. Viszont ha nem sikerül, akkor a teljes csalódás, letörtség hangulata uralkodik el rajtunk. Isten keresésének a célja, hogy akaratát elfogadva életem az Ő országa felé irányuljon. A kereső és szenvedő ember megerősítésére hívja fel a figyelmet Ferenc pápánk októberi imaszándéka: *„Akiket az élet nehézségei annyira megtörtek, hogy életük végét kívánják, megérezzék Isten szeretetének közelségét."*

Akarva akaratlanul felmerül bennünk a kérdés a szegénységről és gazdagságról, hogy **Ki tehet róla? Hogyan került ide? Miért ő? Miért én?** Istennél nincsenek véletlenek. Ő tudja, hogy mire van szükségünk. Gondját viseli gyermekeinek.

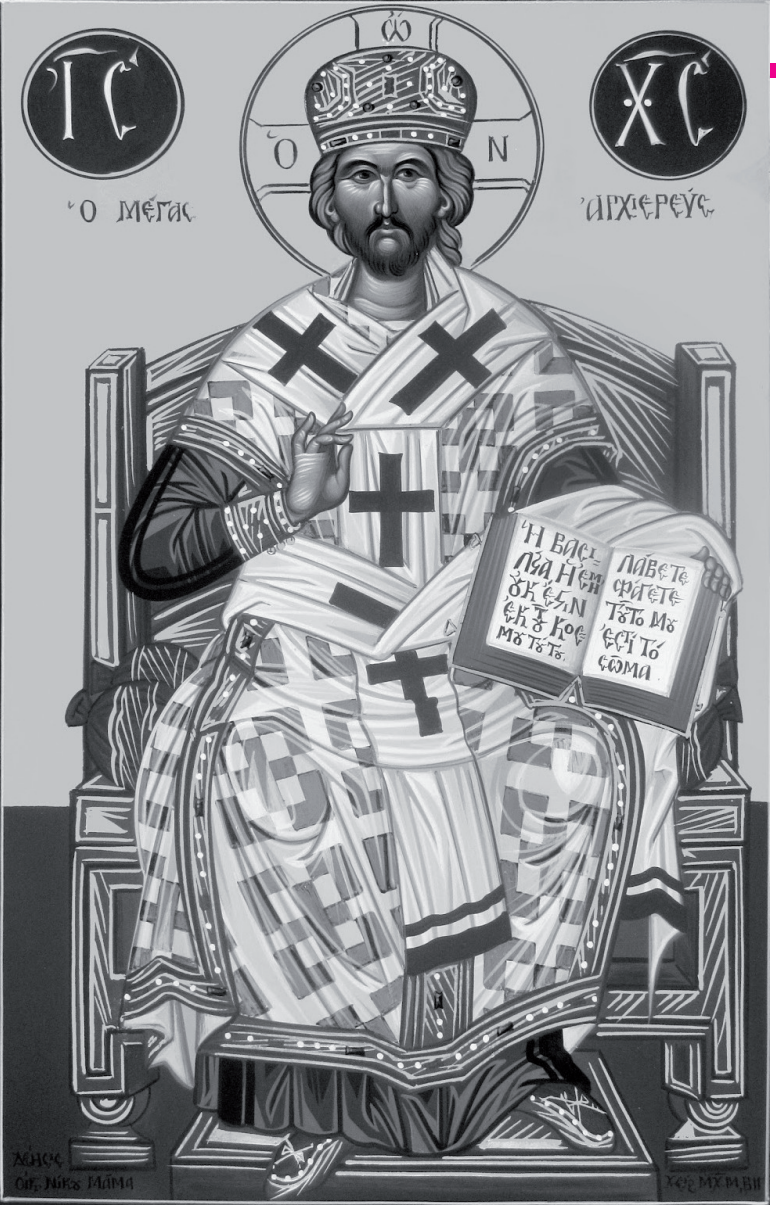
Tolsztoj egyik kis elbeszélésében szerepel egy keményszívű uralkodó, aki udvarának papjaitól és bölcseitől azt követelte, hogy mutassák meg neki Istent, mert látni szeretné. A bölcsek nem tudták teljesíteni kívánságát, de egy mezőről jövő pásztor ajánlkozott, hogy a papok és bölcsek helyett vállalkozik a feladatra. A király megtudta tőle, hogy a szeme nem elég jó ahhoz, hogy Istent lássa. Akkor legalább azt akarta tudni, hogy mit csinál Isten. A pásztor azt mondta, hogy erre a kérdésre csak akkor tud válaszolni, ha ruhát cserélnek. A király először vonakodott, de mert kíváncsi volt, hogy mi lesz ebből, átadta a parasztnak királyi köntösét, és fölvette a szegény ember egyszerű ruháját. Ekkor kapta meg a választ: **EZT TESZI ISTEN.**

Az ószövetségben Illés próféta Istennel való találkozásának tapasztalata is megmutatta, hogy Istent az egyszerűségben kell keresni.

Én hol keresem Istent? Te hol keresed Istent? Szentéletű Áthoszi Sziluán atya így elmélkedik Isten kereséséről: *„Isten, mielőtt az ember keresné, maga keresi meg őt. Isten semmilyen erőszakot sem alkalmaz az emberrel szemben, hanem türelemmel áll az ember szíve előtt, és alázattal várja, hogy bebocsátást nyerjen."* Fontos tehát, hogy keressem Istent. Nem csak akkor, amikor bajban vagyok, nehezen alakul az életem, hanem örömömben és boldogságomban is ott legyek mellette. Isten nem erőszakolja rá magát az emberre, viszont nem akarja, hogy az általa teremtett ember elvesszen, hanem üdvözüljön és az igazság ismeretére jusson. Isten keresésében fontos szerepe van, hogy menynyire szeretem őt. Ezért akár gazdag, akár szegény az ember mindig Istent kell keresni, Istent kell szeretni! Fölemelni, fölkarolni az elesettet, imádságos és alázatos lélekkel kérni Isten irgalmát bűneink bocsánatára. Isten szeretetének megtapasztalása által lesz képes a világ a benne élő emberekkel keresve megtalálni Őt!

„Ó, Uram, taníts meg Téged szeretni; taníts meg, hogy segítsek felebarátaimnak az egyetlen szükséges vállalkozásban: megtalálni téged!" (Karl Rahner)

„Keressétek először Isten országát és annak igazságát ...!"

*TROPÁR, 4. hang. A te uralkodásod Krisztus Istenünk * megszabadított bennünket a sötétség hatalmából * és szereteted országába helyezett, * ki öröktől fogva létezel * és mint Királyunk jelentél meg nekünk, * Urunk, dicsőség néked*

*KONTÁK, 7. hang. Az örökkévalóság halhatatlan Királyának, * az egyedül legbölcsebb Krisztus Istennek hódoljunk * és leborulva kiáltsuk: * Neked adatott a hatalom, * a dicsőség s az ország * és minden nép neked szolgál, * mert a te hatalmad örökös hatalom, * a te királyságod nem enyészik el, * mert te értünk uralkodol, * örök időktől való Krisztus király.*

DR. SZOLÁNSZKY Ágoston:

Krisztus Király ünnepe

Október utolsó vasárnapján a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegyében már majd egy évszázada Krisztus Királyt dicsőítjük. Ennek az ünnepnek igen érdekes eredete és apropója van, mely mint a múlt évszázadban, úgy napjainkban is igen aktuális. A XX. század első felét a békétlenség, az erőszak és a háborúk jellemezték. Amikor 1918 novemberében véget ért az első világháború, akkor az emberek látván a végbement pusztítás mértékét fogadkoztak, hogy ilyen szörnyűséget soha többé nem szabad megengedni. Mindazonáltal a békétlenség szelleme ott lebegett a világ felet. Ebben az időszakban, mégpedig 1925. december 11-én, XI. Piusz pápa megjelentette "Quas primas" megnevezésű enciklikáját. Az említett év a szokásos, minden 25 évben megtartott, jubileumi szentév egyike volt. Ennek vége fele XI. Piusz Pápa úgy látta jónak és hasznosnak, ha egy új ünnep bevezetésével gazdagítja a Katolikus Egyházat, mégpedig Krisztus Király ünnepével. Ennek oka többek között az volt, hogy a világon élő emberek sajnos igen elfordultak az Istentől, egyre inkább semmibe vették a Tízparancsolatot, mindjobban eltávolodtak Isten Országától és egyúttal minden emberi hatalomban is csalódtak. Ilyen körülmények között a pápa úgy vélte, hogy az embereknek szükségük van arra, hogy megismerjenek egy olyan vezetőt, akiben nem tudnak csalódni. Ilyen vezető, ilyen király pedig csak egy van – Krisztus. Az első ünnepélyt Krisztus Király tiszteletére a jubileumi szentév lezárásakor, 1925. december 31-én tartották, amikor is XI. Piusz pápa követve, X. Szent Piusz pápa példáját Jézus Szentséges Szívének szentelte az egész emberiséget. Máskülönben a pápa rendelete szerint Krisztus Király ünnepét minden évben, 1926-tól kezdve, október utolsó vasárnapján kell megünnepelni az egész Katolikus Egyházban. Egyúttal arra is utasítást adott a pápai rendelet, hogy minden évben ezen az ünnepen újból és újból Jézus Szentséges Szívének szenteljék az egész emberiséget.

Ami a mi Munkácsi Egyházmegyénket illeti, Gebé Péter püspök már rögtön, 1926-ban rendeletet adott ki, mely szerint az év október 31-én (akkorára esett a hó utolsó vasárnapja) az egész egyházmegyében, minden parókiális és filiális helyen egyaránt tisztelettel meg kell tartani Krisztus Király ünnepét. Érdekessége a dolognak az, hogy már 1927 október utolsó

vasárnapján, tehát amikor az ünnepet csak másodjára ünnepelte az egyházmegye, az ungvári székesegyházban az akkori híradások szerint, nem kevesebben, mint tizenöt ezren gyűltek össze.

A II Vatikáni Zsinat liturgikus reformja következtében a római katolikus Egyház Krisztus Király ünnepét áthelyezte az egyházi év utolsó vasárnapjára (a római naptárban adventet megelőző vasárnap). Ez a reform azonban nem érintette a Munkácsi Egyházmegye liturgikus hagyományát, így mi mindmáig október utolsó vasárnapján ünneplünk. Sőt, ezt az ünnepet még a ruszin ajkú Julián-naptárt követő hívek is kivételesen a Gergely-naptár szerint ünneplik! Egyházmegyei viszonylatban az említett ünnep talán még azért is fokozottan népszerű, mert pont Krisztus Király ünnepén végzett utoljára ünnepi Szent Liturgiát (Lóka községben, a Munkácsi járásásban) és szentelt fel templomot Boldog Romzsa Tódor fölszentelt vértanú.

Történelmileg mondhatjuk, hogy maga az ünnep nyugati eredetű, de igen hamar, már 1926-ban Lucák János görögkatolikus pap megírta a bizánci szertartásokhoz szükséges liturgikus szövegeket. Ily módon Krisztus Király ünnepét a görögkatolikusok is teljes szépségében ünnepelhették. Később az ószláv szöveg magyar nyelvre is le lett fordítva. Megjegyzésként mondom, hogy mielőtt valaki azt mondaná erre az ünnepre, hogy „latinizáció", vagyis a római katolikus szertartás sajátságosságainak az erőszakos rákényszerítése a görögkatolikus szertartású hívekre, történelmileg bizonyított tény, hogy ilyen mércével a Karácsony ünnepe is „latinizáció", hiszen a bizánci szertartásúak a római szertartásúaktól vették át a Karácsony ünnepét a IV században Nagy Szent Bazil szorgalmazása által.

Ha a bizánci szertartást vesszük figyelembe, akkor nagyon hamar rájövünk, hogy mi már évszázadok óta dicsőítjük Krisztust, a Királyt, méghozzá napi gyakorisággal. A szokásos kezdet, mellyel majd minden szertartásunk kezdődik, megmásíthatatlanul háromszor is Királynak titulálja Krisztust: „Jertek imádjuk a mi királyunkat és Istenünket! Jertek imádjuk Krisztust, a mi királyunkat és Istenünket! Jertek boruljunk le és imádjuk magát Jézus Krisztust, a mi királyunkat, Urunkat és Istenünket!" Sőt mi több, maga Krisztus is azt álltja magáról Pilátus előtt, hogy Ő Király, de az Ő Királysága nem e világból való (Lásd. Jn. 18,36).

A liturgikus szövegeknek az imádkozása hálával, békével és reménnyel tölti el a hívek szívét. Amikor Krisztus Királyról beszélünk, akkor nem egy fennhéjázó uralkodóval találjuk szembe magunkat, hanem egy végzetekig szerető és önfeláldozó vezetővel: „Ő – Megmentő Király, mert megváltott minket saját vére árának által". Egy olyan világban, amelyben a korrupció és az igazságtalanság virágzik, az emberek csodálattal beszélhetnek az igazságos Jézusról kérvén Őt: „Igazság Királya, ... taníts meg minket a Te igazságodra!". Minden földi hatalom akkor lesz igazán jó, ha követi Krisztus Királyt, ezért így éneklünk: „Tebenned a hatalmasok megdicsőülnek és Tebenned a kormányzók irányítják a földet". Megjegyzem, érdekes mód Ukrajnában a választások gyakran, idén is, Krisztus Király ünnepén zajlanak. Csak az a sajnálatos, hogy a jelöltek nagy része igen csak nem hasonlít Krisztus Királyra. Hosszasan lehetne még sorolni Krisztus Király pozitívumait, mindazonáltal kiemelkedően figyelemre méltó a Tropár gondolata: „A Te uralkodásod Krisztus Istenünk, megszabadított bennünket a sötétség hatalmából és szereteted országába helyezett". Igen, talán ez a legfontosabb, hogy már itt a földön érezzük azt, hogy mi a szeretet országában élünk. Dúlhatnak a háborúk, vetélkedhetnek a hatalmak, de ha mi a krisztusi szeretet országában élünk és megengedjük, hogy Ő uralkodjon a mi szívünkben, akkor minden külső rossz elveszíti hatalmát felettünk. Éppen ezért az Isten az utrenye dicsőítő sztichirájaban így szól hozzánk: „Nyissátok ki szíveiteket és bevonul Krisztus, a dicsőség Királya".

Háborúk sajnos voltak, vannak és talán lesznek is, amíg világ a világ. Minden háborúnak a szeretet hiánya a fő okozója. De a mai világban sokkalta veszélyesebbek azok a háborúk, amelyek kicsi csatatereken, családokban folynak. Amikor az asszony háborúzik az ittasan hazatántorgó férjével, amikor a házaspárok vitatkoznak azon, hogy vállaljanak-e még gyereket, amikor a gyermekek csatároznak szüleikkel, mert azok nem nyújtanak elegendő anyagi hátteret, vagy egyszerűen megakarják óvni a kábítószer, alkohol vagy cigaretta káros hatásaitól. Amikor a harcok végét a válás jelenti, akkor értjük meg igazán milyen nagy szükségünk van ma is Krisztus Királyra, az Ő uralkodására életünkben, családunkban, társadalmunkba. Uralkodjék hát Krisztus mindenkiben és minden felett az Atyával és Szentlélekkel együtt. Ámen.

SZÉKELY János:

A bevándorlási hullám keresztény szemmel

A krízishelyzet

A Közel Keleten és Észak-Afrikában az utóbbi évtizedben hatalmas humanitárius katasztrófa alakult ki. Irakban 2003 óta fegyveres összecsapásokban kb. 500 000 ember vesztette életét. Szíriában 2011 óta legalább 400 000 áldozata van a háborúnak. Az Iszlám Állam által ellenőrzött területen több mint 400 templomot és 1400 mecsetet leromboltak, emberek tízezreit ölték meg a vallásuk, vagy etnikai hovatartozásuk miatt, főként kereszténye-ket, jazidokat, valamint alavitákat és más síitákat.

A kialakult helyzetnek, és a nyomában megindult menekültáradatnak sok oka van. Az okok nem is egészen átláthatóak a számunkra.

A krízishelyzet legfőbb oka a háború, és a háború során létrejött Iszlám Állam, amely a történelem egyik legkegyetlenebb terrorszervezete. Ehhez a folyamathoz nagyban hozzájárult a korábbi stabilnak mondható kormányok megbuktatása, melyben jelentős felelőssége van a nyugati nagyhatalmaknak is.

A bevándorlási hullám kialakulásának további okai között szerepelnek a nagyhatalmak háttértámogatásával zajló háborúk, valamint az óriási életszínvonalbeli különbségek, amelyek folytán néhány száz kilométerrel arrébb ugyanazért a munkáért egy ember a sokszorosát megkeresheti annak, amit a szülőhazájában valaha is remélhet.

Libanonban jelenleg több mint 1 millió (főként szíriai) menekült tartózkodik, Jordániában is közel 1 millió, a törökországi menekülttáborokban pedig csaknem 2 millió (főként szíriai, e mellett iraki, afgán, iráni stb.). A Földközi tengeren keresztül igen sok afrikai (főként eritreai, jemeni, líbiai, egyiptomi,algériai, mauritániai stb.) kel útra Európa felé.

„Vándor voltam, és befogadtatok" (Mt 25,35)

A világ nagyobb jólétben élő országainak nyitottságot kell mutatnia azok befogadására, akinek életét, családját, otthonát veszély fenyegeti, vagy akinek megélhetése lehetetlenné vált a saját hazájukban. A Teremtő a Földet minden ember boldogulására teremtette. Az élethez és az emberhez méltó megélhetéshez való jog előbbre való, mint a magántulajdonhoz való jog.

Nem csak az emberség és igazságosság, hanem még inkább az evangélium kötelez minket a rászorulók megsegítésére. Jézus – többek között – az irgalmas szamaritánus példáját állította elénk (Lk 10,25-37), aki nagylelkű szeretettel segítette a bajba jutott felebarátot. Ez a példabeszéd arra is figyelmezet, hogy a felebaráti szeretet kötelessége túlnyúlik az etnikai hovatartozás határain.

Jogok és kötelességek

Minden embernek joga van a személyi biztonságra, az emberhez méltó megélhetésre. Amennyiben ezeket súlyos veszély fenyegeti, választhatja az elvándorlást. Ilyen módon biztosíthatja a családja biztonságát, tisztes megélhetését.

A befogadó államoknak, elsősorban a veszélyhelyzet szomszédságában levő országoknak kötelességük az életveszélyben levő menekülteket befogadni, és kötelesek a menekültekkel emberségesen bánni. A többi ország kötelessége, hogy a közvetlenül segítőket támogassák. Segítsék elő azt, hogy a hazájuktól távol töltött idő ne vesszen el a menekültek életéből, és amint ez lehetővé válik, képesek legyenek életüket a szülőföldjükön folytatni.

Ugyanakkor – ahogyan azt Szent II. János Pál pápa tanította - „a bevándorlási hullámot a méltányosság és egyensúlyfenntartás kritériumai szerint kell szabályozni." [1] A befogadó állam mérlegelheti azt, hogy hány olyan bevándorlót tud befogadni, akinek biztonsága és megélhetése nincs közvetlen veszélyben. Joga van arra, hogy a menedékkérőt a határainál megállítsa, és megvizsgálja a kérelmét.

A Katolikus Egyház Katekizmusa írja: „A rájuk bízott közjó érdekében a politikai hatóságok a bevándorlási jog gyakorlását különböző jogi feltételeknek vethetik alá, nevezetesen a bevándorlók kötelességeit illetően a befogadó ország vonatkozásában. A bevándorló tartsa hálásan tiszteletben a fogadó ország anyagi és szellemi javait, engedelmeskedjék törvényeinek és járuljon hozzá a terhek viseléséhez."

Az okok kezelése

Elengedhetetlen a béke megteremtése a Közel Keleten, a terrorista szervezetek lefegyverzése. Az Egyház Társadalmi Tanításának Kompendiuma leszögezi, hogy „a nemzetközi közösségé, mint egészé annak erkölcsi felelőssége, hogy bármely csoport érdekében beavatkozzon, amelynek az élete veszélyben van, vagy amelynek jogai alapvető területen sérülnek. Jogszerű, sőt ajánlott, hogy az agresszor lefegyverzéséért konkrét kezdeményezésekkel szálljanak síkra". (506. 514)

Elengedhetetlen egy igazságosabb gazdasági rendszer kiépítése. A világ magántulajdon-vagyona igen kevesek kezében koncentrálódott, e miatt a haszon is kevesekhez érkezik. Mindez mostanra rendkívül igazságtalanná és sokszor működésképtelenné tette a világgazdaságot. A II. Vatikáni Zsinat szólított fel arra minden jóakaratú embert, hogy „az igazságosság és a méltányosság igényeit követve határozottan arra kell törekedni, hogy – a személyek jogainak és minden nép sajátos jellegének tiszteletben tartásával – mielőbb szűnjenek meg a jelenlegi és gyakran csak tovább mélyülő, egyéni és társadalmi megkülönböztetéssel is együttjáró gazdasági egyenlőtlenségek." (GS 66) Ferenc pápa újra és újra hangsúlyozza: „Ez a gazdaság öl!" Népeket nyomorít meg, családokat tesz földönfutóvá. Égetően fontos volna egy gyökeresen új gazdasági rendszer felépítése, amelynek működési elvei, értékrendje, szabályai lehetővé teszik, hogy a magántulajdonban lévő vagyonok ne növekedjenek korlátlan mértékben.

Elengedhetetlen a gazdasági, szakmai és kereskedelmi segítség nyújtása a Föld szegényebb országainak, hogy így a lakóiknak helyben emberhez méltó megélhetést tudjanak biztosítani. A lakóhelyükről elűzöttek legfőbb érdeke az, hogy saját hazájukba visszatérhessenek, a saját kultúrájukban, szülőföldjükön biztonságban élhessenek és boldogulhassanak.

A lehetséges cselekvés útjai

A keresztény ember a jelenlegi sokszor tragikus és drámai helyzettel szembesülve mindenekelőtt Istenhez fordul. Bátorítunk arra minden hívő embert és közösséget, hogy imádságban forduljon a Teremtő Istenhez a menekültekért, a békéért, nyitott szívért, az igazságosság és a szeretet ajándékáért.

A bevándorlók érkezése azt a kérdést is felveti, hogy létezik-e még az az Európa, amely képes lenne bárkit is integrálni, amely tudná, hogy milyen értékekhez, életszemlélethez szeretné integrálni az érkezőket. Európa mára sok szempontból elveszítette identitását, értékeit. A bevándorlási hullám felszólít minket arra, hogy hitünket, értékeinket újra megtaláljuk. Semmire sincs nagyobb szüksége Európának, mint lelki megújulásra, az éltető gyökerekhez való visszatalálásra, hitének és értékeinek újrafelfedezésére és megélésére. Az élő keresztény hit pedig azt is kell, hogy jelentse, hogy krisztusi szeretettel fordulunk a bajba jutottak felé. Ha ezt nem tudjuk megtenni, akkor máris elveszítettük a kereszténységünket. Nem lesz örömteli egy olyan kontinensen élni, amely elutasítja a szegényt, a rászorulót.

A konkrét jelen helyzetben égetően szükséges a Közel Keleten levő menekülttáborok anyagi támogatása, és annak elősegítése, hogy minél több menekült visszatérhessen otthonába, és ott biztonságban élhessen.

Elengedhetetlenül szükséges lenne annak a lehetővé tétele, hogy a menekültek közvetlenül a közel keleti és afrikai menekülttáborokban adhassák be a kérelmeiket, és pozitív elbírálás esetén onnan közvetlenül szállítsák őket az egyes befogadó országokba.

A segítségnyújtás formáit keresve ugyancsak követhetjük az irgalmas szamaritánus példáját. Ő, miután megtette, amit ott és akkor tehetett, pénzt adott a fogadósnak, hogy tegye meg a továbbiakat. Helyesen tesszük ezért, ha segítő felajánlásainkkal a hivatásos állami és egyházi humanitárius és egészségügyi szervezetek tevékenységét támogatjuk. Különösen hasznos a Közel Kelet üldözött közösségeinek, és a hazájukból elmenekülteknek eljuttatott támogatás.

Fontos információkkal, orvosi segítséggel, jogi tanácsokkal, élelemmel stb. segíteni a hozzánk fordulókat. Fontos a hazai menekülttáborokban élők felé szolidaritásunk és szeretetünk kifejezése, számukra a segítségünk felajánlása.

Köszönet mindazoknak, akik ezt eddig is megtették. Köszönet azoknak, akik megnyitották otthonukat és szívüket a bajbajutottak előtt. Köszönet azoknak, akik imáikban kérik az igazságosság és a szeretet ajándékát valamennyiünk számára. Köszönet azoknak, akik a nehéz helyzetben is módot találnak a cselekvő szeretet gyakorlására.

WASS Albert: Temetőben

Éj van. Sötét fenyő-lombok között
Egy bágyadt mécses fénye átszitál.
Száraz koszorú halkan felzörög:
Hozzá-ért a szél, vagy a halál.

Árnyak suhannak, lomhán, nesztelen,
Bagolykiáltások huhogva kelnek,
Sápadtán fénylik a hold az egen,
Küklopsz szeme a temetőre mered.

Halott testvérem, itt a hant alatt,
Ki alszol már ki tudja mennyi éve,
Ó mondd, míg fent a sors-szekér halad,
Ott száll babér a mártírok fejére?

Ó mondd, küzdelem-e az élet?
S a célt, a célt láttad-e már?
Vagy minden porrá, semmivé lett,
S végsemmisülés a halál?

Mondd, mért ködös az élet útja?
Mért csábít, ami messzeség?
Vagy az élet homályba futna,
S csak ámítás ott fent, az ég?

Ó mondd, ott lent mindennek vége?
A halál ősi vér-adó?
Vagy csak fáradtság pihenése,
S csak annyi, mint az este szó?

Csend van. A sír nem válaszol. Süket.
S a holt alussza csendes álmait.
A bús fenyő sötéten megremeg,

Egyik bagoly másiknak válaszol.
Lomha árnyak suhannak nesztelen.
Egy orgona szól messze, valahol...
Talán esküvő... talán rekviem...

Összeállította: Pákh Diána

ADY Endre: Halottak napján

Halottja van mindannyiunknak,
Hisz percről-percre temetünk,
Vesztett remény mindenik percünk
És gyászmenet az életünk.
Sírhantolunk, gyászolunk mindig,
Temetkező szolgák vagyunk!
-- Dobjuk el a tettető álcát:
Ma gyásznap van, ma sírhatunk!

Annyi nyomor, annyi szenny, vétek
Undorít meg e sárgolyón...
Hulló levélt hányszor feledtet
A megváltó, a gyilkos ón!...
Óh, hányszor kell a sírra néznünk,
Hogy vigasztaljuk önmagunk --
-- Dobjuk el a tettető álcát:
Ma ünnep van, ma sírhatunk!...

FALUJÁRÓ

DEMKÓ Ferencné - MAROSI Anita

A BARKASZÓI GÖRÖGKATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

Egyházközségeket bemutató rovatunkkal ezúttal a Munkácsi Járási Esperesi Kerülethez tartozó Barkaszói Görögkatolikus Egyházközségbe látogattunk el.

A kicsiny közösség történetéről, templomáról, mindennapjairól Szűcs Ferenc helyi áldozópappal, Szűcs Katalin tisztelendő asszonnyal, Himinec Gyula kurátorral, Popovics Júlia kántorral beszélgettünk Csapilec Viktor harangozó, Tóth Marianna, Lupej Erzsébet pénztáros és Marci Gréta ellenőrző bizottsági tag társaságában.

– Mit lehet tudni a Barkaszói Görögkatolikus Egyházközség múltjáról?

Himinec Gyula: – Az egyházközség sokáig Mezőterebes filiája volt, saját templommal nem rendelkezett, ezért a hívek Mezőkaszonyba vagy Mezőterebesre jártak a szertartásokra, illetve pászkát szentelni. A levéltári adatok szerint azonban az 1890-es években elhatározták a barkszói római - és görögkatolikus hívek, hogy templomot építenek. 1903-ban meg is alakult az egyháztanács, mely eldöntötte, hogy az épülő templom, s a hozzá tartozó közösség a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye kötelékébe szeretne tartozni, mivel többen voltak a görögkatolikusok.

A templomot 1905-ben szentelték fel Mindenszentek ünnepére, amelyet a pünkösd utáni vasárnap tartunk, s melyen az összes keresztény vértanúról emlékezünk meg.

A templom belső berendezése újabb évekbe telt. Két harang is került a toronyba, a kisebbik 1907-ben, a nagyobbik 1927-ben. Sajnos a nagyobbik harang megcsorbult, jelenleg nem használható. Az egyházközségnek számos régi tárgyat őriz: birtokában van egy több mint százéves evangéliumos könyv, egy régi apostolos könyv, ami Suba Mihályé volt, valamint egy Kis Szent Terézt ábrázoló Boksay József festmény.

– Mi történt az egyházközséggel a II. világháborút követően?

Himinec Gyula: – A háborút követően Udud Gábor atya szolgált Barkaszón, őt 1949-ben letartóztatták,

25 évi kényszermunkára ítélték, s Szibériába vitték. A templomot nem zárták be, sokáig magyar nyelven folyt a szertartás, majd pravoszláv papok jöttek, akik már nem beszéltek magyarul. 1990-ben kapták vissza a görögkatolikusok a templomot. Jelenleg 250 adófizetője van a közösségnek, ez 120 családot jelent, ugyanis itt nagyon sok a vegyes, református-katolikus felekezetű család.

– Parókia is volt az egyházközségben?

Himinec Gyula: – Igen, a két világháború között épült fel a parókia a templom mellett, amelyet azonban a szovjet érában privatizáltak, így már nem szerezhette vissza az egyházközség. A templom másik oldalán lévő magánházat vásárolta meg a közösség 2011-ben, s ott alakították ki a paplakot és a hittantermet.

– Ebben lakik most a családjával Szűcs Ferenc áldozópap. Ferenc atya! Mióta szolgál Barkaszón?

Ferenc atya: – 2013-ban kerültem az egyházközségbe. Az első benyomásom nagyon kellemes volt a közösségről: sokan eljöttek a beiktatásomra.

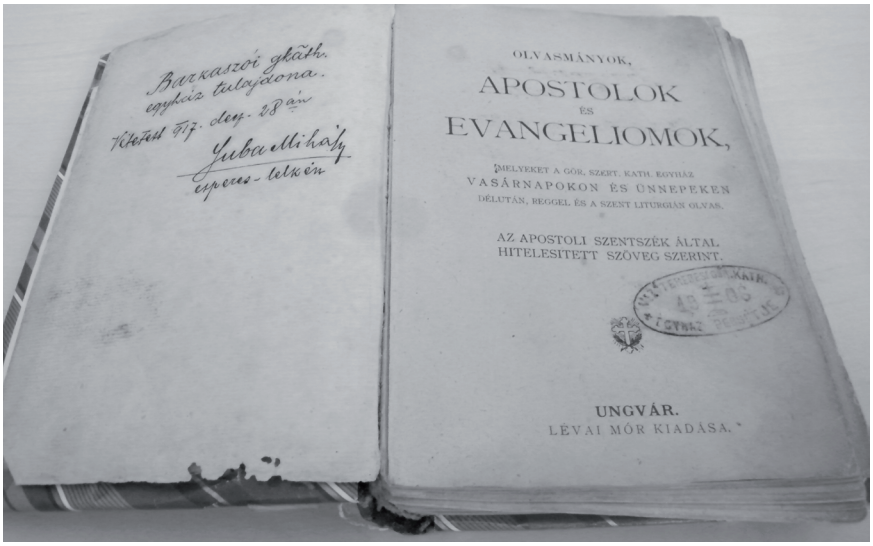
– Mennyivel volt másabb ez az egyházközség, mint a korábbiak, ahol szolgált?

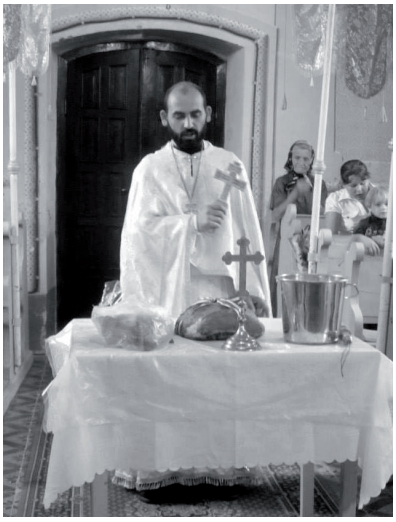
Ferenc atya: – Korábban Karácsfalván és Verbőcön voltam pap, ott többnyire csak magyar hívekkel találkoztam, azonban Barkaszón kétnyelvű a közösség, ráadásul itt még a Julián-naptár szerint tartják meg az ünnepeket. A szent liturgiát ószlávul és magyarul végezzük, a prédikációt ukránul mondom. Két kántor segít az éneklésben. Barkaszó mellett Bátyúba is kijárok, az ottani közösség most építi a templomát. Emellett Csongorról átjárnak Barkaszóra a görögkatolikus hívek, velük is én foglalkozom.

– Milyen szertartásokat végeznek a szent liturgián kívül?

Ferenc atya: – A pravoszláv évek nagy kárt okoztak ezen a téren. A hívek elfelejtették a vecsernyét és az utrenyét. A parásztász és a panachida megmaradt. Amióta itt szolgálok, újra végzünk vecsernyét, illetve bevezet-

tem az előszenteltek liturgiáját, a parakliszt, a karácsony előtti kisdedváró hajnali liturgiákat, a nagyheti szertartásokat. Nagy hátrány számunkra, hogy nincsenek magyar nyelvű imakönyveink.

Popovics Júlia: – Még sokat kell tanulnunk a szertartások énekét, de a felnőtt hittanon szoktunk gyakorolni. A vasárnapi liturgiára közel ötvenen jönnek el. Sokat számít, hogy helyben lakó és kétnyelvű papunk van. Én magyar ajkú vagyok, de megtanultam az ószláv szöveget is. Otthon mind a két ünnepet megtartjuk, a Julián-naptár szerinti karácsonyt és a Gergely-naptár szerintit is.

– Milyen programok vannak az egyházközségben?

Ferenc atya: – Lelkigyakorlatot tartunk húsvét és karácsony előtt, egy napot a magyar híveknek, s egy napot az ukránoknak. Idén megrendeztük az első hittantáborunkat a barkaszói hittanosainknak, akik közül 45-en vettek részt a háromnapos programon. Betlehemi jászlat állítottunk a templom elé, s a gyerekek és a felnőttek el is játszották a betlehemest.

Himinec Gyula: – 2007-től bekapcsolódunk a Beregszászi Görögkatolikus Esperesi kerület programjaiba: részt veszünk a táborokban, a versenyeken, a bálokon és a találkozókon.

Szűcs Katalin: – Emellett az ünnepekhez igazodva kézműves foglalkozásokat is tartunk a hittanosoknak.

– Ezek szerint tevékeny az egyházközség.

Himinec Gyula: – Nagy gondot fordítunk a felnövekvő generációra. Az egyháztanácsunk aktív, minden egyházi munkából kiveszi a részét. A hívek is szívesen segítenek.

– Milyen teendők várnak mostanában az egyházközségre?

Himinec Gyula: – A templomot utoljára 1984-ben újították fel alaposabban, illetve 2005-ben volt egy belső festés, illetve az ajtó és az ablakok cseréje. A tetőszerkezet azonban már több mint száz éves, s egyre több helyen mutatkozik rajta a hiba és a sérülés.

Ferenc atya: – Emellett van egy gazdasági épületünk, ahol szeretnénk kialakítani egy konyhát, hogy ott főzhessünk búcsú és hittantábor idején. Újabb programokat is tervezünk, szüreti vagy farsangi mulatságot szeretnénk szervezni a híveknek. Nagyon jó lenne, ha bővülne az egyházközség. Tavaly 11, idén eddig négy keresztelő volt. Az emberek nehezen vállalnak gyermeket ebben a válságos időben. Sokan külföldön vállalnak munkát. Ezért is imádkozunk, hogy béke legyen az országban.

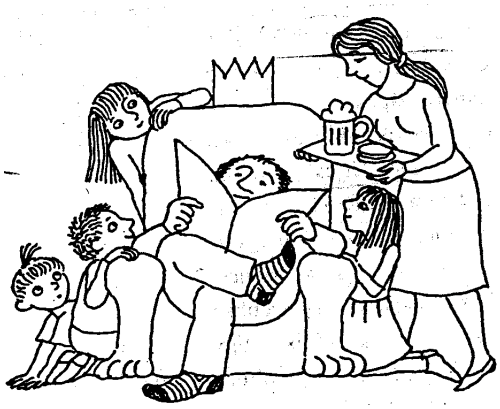

PÁLHEGYI Ferenc: Családmodellek

Gyermekeink lelki fejlődésének természetes közege a család. Ma mégis sokan úgy vélik, hogy elsősorban a nevelési intézmények hivatottak arra, hogy biztosítsák számukra a lelki és szellemi kibontakozás feltételeit. Intézetben nevelkedni olyan, mint amikor egy növényt tápoldatban nevelünk. Vannak olyan növények, amelyeknek ez megfelel. A gyermek azonban nem ilyen. Ugyanakkor fel kell tennünk a kérdést, hogy a mai családok alkalmas környezetet biztosítanak-e az egészséges lelki fejlődéshez. Nézzük meg hát, milyenek a mai családok! Bizonyára nem teljes az itt látható „család-katalógus". Megtalálhatók társadalmunkban az ismertetett „fajták" különféle „variációi", sőt „kereszteződései" is. De nem kétlem, hogy ezek a rajzok a valóságot mutatják be.

A diktátor

Azt hiszi, hogy családja minden tagja érte van. A feleségének az a dolga, hogy őt szolgálja: lássa el étellel-itallal, csillapítsa szexuális étvágyát is. A gyerekek ne zavarják, mindig fogadjanak szót, és nézzenek föl rá tisztelettel. Ebben a családban senki sem érzi jól magát. Az asszony azért boldogtalan, mert úgy érzi: nem veszik emberszámba. A gyerekek, ha felnőnek, vagy egy másik zsarnok szolgái lesznek (mert erre kaptak „kiképzést"), vagy ők válnak diktátorokká, hiszen ezt látták, ezt tanulták otthon. Szerencsére ezt a fajtát csaknem teljesen kiirtották a feminista vadászok. De itt-ott, megbújva fellelhető még. Szívós fajta, mert léte az emberi szív ősi, kiirthatatlan önzéséből táplálkozik.

Az anyakirálynő

A családi élet központi helye a konyha, ezért onnan irányít. Ő a család középpontja: tőle függ az evésivás, az öltözködés, a lakás berendezése és a napirend. Ő tudja, hogy kinek mire van szüksége, és hogy kinek mi a dolga. Ezért az ő pillantását lesik a többiek. Férje a lába előtt hever, parancsait várja. De az anyakirálynő pozíciója bizonytalan, mert nem számol alattvalói önzésével. A tündöklésből nagyon könnyen rabszolga sorba süllyedhet.

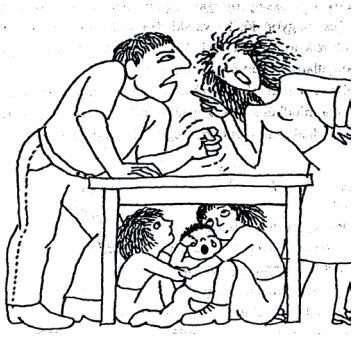
A cipekedő

Ez az asszony az egész család rabszolgája. Minden teher az ő nyakába szakad: az összes otthoni fizikai munka (bevásárlás, főzés, takarítás). De az ő szoknyájába kapaszkodnak a gyerekek is, mert infantilis apjuk egy közülük, nem várhatnak tőle segítséget, útbaigazítást és döntéseket. Ő jár szülői értekezletekre, ő intézi a lakáscserét, ő fizeti a villanyszámlát. „Amit én nem csinálok meg" – mondja némi öntudattal és sok keserűséggel –, „azt soha senki nem csinálja meg". De ebben a családban a többiek helyzete sem igazán kedvező. A férj a kényelemért személyisége torzulásával fizet. A gyerekek lelki fejlődése is megtörik, mert sem igazi (férfias) férfit, sem igazi (nőies) nőt nem látnak maguk körül.

A veszekedők

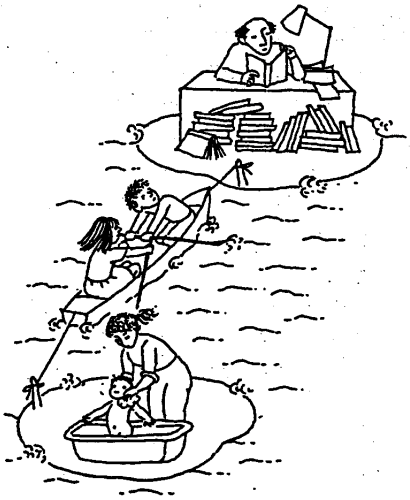
Vajon ezek kommunikálnak? Az információ átadása kétségkívül folyik, de a vétellel mindkét félnél komoly bajok vannak. A veszekedőkre éppen az jellemző, hogy biztosak a maguk igazában, de nem képesek átvenni a másik szempontjait és ezáltal megérteni őt. A családi háborúnak csak vesztesei vannak. Mind a ketten kapnak sebet, mélyet, nehezen gyógyulót, néha halálosat. Szenvednek a gyerekek is, még akkor is, ha a szülők (külön-külön) mindketten szeretik őket. Nem csoda, ha félnek, hiszen azok pusztítják egymást, akiktől az életük függ.

Az egyenlősdi

Korunk házasság-eszménye. Mindkét fél „király" és mindkét fél „háztartási alkalmazott". Mindkettőjüknek joguk van önálló (a másiktól független) gondolatokra, döntésekre, sőt programokra és célok kitűzésére is. A terheket is „természetesen" mindketten vállalják. Csakhogy (ez előbb-utóbb kiderül) a „természetes" nem azt jelenti, hogy a terhek közös vállalása magától értetődő. Az emberi természet alapvetően én-központú gondolkodásra hajlamosít, ami akadályozza a másik fél megértését. Jellemző a rajzon, hogy a házas- társak nem néznek egymásra. Miért is néznének, hiszen elveik függetlenségéből magatartásuk autonómiája is következik. A szülők egymás közti kommunikációjának hiánya oda vezet, hogy a gyerekek nem kapnak egyértelmű útbaigazítást, követésre érdemes példát és célt. Az ókorban a trombita hangjával irányították a csapattestek mozgását a csatában. De „ha a trombita bizonytalan hangot ad, kicsoda készül a harcra?" (1Kor 14,8) A bizonytalanságnál semmivel sem jobb, ha két trombita szól, egymással nem egyeztetett üzeneteket.

Az elszigeteltek

Páros magányban élnek. Nem válnak el, mert „azt nem szabad", vagy mert „az sok nehézséggel és bonyodalommal jár", de valójában nincs már közük egymáshoz, mindketten külön világot hoztak létre maguknak. A férfi – az esetek többségében – a hivatásának, egy társadalmi tevékenységnek vagy a hobbyjának él. Az asszony a házasság fojtogató légköréből – legtöbbször – a gyerekeihez menekül. Nem kétséges: nagyon jó, ha valaki szenvedélyesen dolgozik, vagy ha teljes odaadással foglalkozik a gyerekeivel. De mindez elhibázott, ha azért teszi, mert házasságának megoldatlan problémáiból menekül. Ebben a családban senkinek sincs otthona, legfeljebb lakása. A nagy gyerekek csónakja mindkét szülő szigetéhez oda van kötve, de nem tud elmozdulni, mert – noha ragaszkodnak mindkettőhöz – egyikhez se mehetnek.

A csonka család

Számuk egyre nő napjainkban. Egyik-másik városi ember, ha váratlanul hozzájut egy kerthez, esetleg azt hiszi, hogy a növényeket elég elültetni, mert ha megeredtek, nőnek már maguktól, nem kell velük foglalkozni. Napjainkban sokan gondolkodnak így a házasságról: elég meg kötni. Ha csalódnak, akkor azt hiszik, hogy a párválasztás volt balszerencsés. Pedig a házastársi kapcsolatot is (mint a fiatal növényt) gondozni kell, hogy életben maradjon és fejlődjön. Aki ezt nem tudja, az a csalódások miatt elkeseredik, sőt sok esetben elválik. A felek egyike (legtöbbször az asszony) egyedül marad a gyerekekkel. Erejét meghaladó feladatok szakadnak rá ilyenkor, mert egyszerre kell anyának és apának is lennie. A gyerekek lelki fejlődéséhez szükséges nemi szerepminta is eltűnik, mint a „cipekedő" esetében. Különösen veszélyes csapdát jelenthet az, hogy a magára maradt asszony kielégítetlen érzelmi szükségleteit a gyerekeivel igyekszik kielégíteni. Ezért túlságosan „fogja" őket, nem engedi őket lelkileg felnőni.

A marionett-mester

Az aranyos „nagyi" mindent megtesz a fiatalokért. Meg van győződve arról, hogy azok nélküle semmire se mennének. A lakáshoz is ő segítette hozzá őket, főzni is ő tanítja a fiatal asszonyt, a gyermeknevelésben is ő ért egyedül. Pedig a Biblia tanítása világos: „A férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez." (1Móz 2,24). Miközben az idős szülőket tisztelik és szeretik, fontos, hogy a fiatal pár tőlük függetlenül, önállóan alakítsa ki családi életét.

A gyerek-bálvány

Talapzata azokból a drága játékszerekből épült, amelyekkel a szülők figyelmüket, törődésüket, idejüket, személyes jelenlétüket váltották ki a gyermekükkel való kapcsolatból. Önmagukat nem adták a gyereknek, most mégis adják neki (a játékszerek után vagy azokkal együtt) a csodálatukat. Közben – éppen ezzel a magatartásukkal – megfosztják őt fejlődésének fontos előfeltételeitől: az életkorának és képességeinek megfelelő követelmények felállításától, a viselkedését szabályozó és egyben biztonságot adó korlátoktól, a frusztrációnak attól a szükséges és optimális mértékétől, amely minden több gyermekes családban természetes úton létrejön, és a tűrőképesség kialakulásának előfeltétele. A gyermekközpontú család éppen a gyermek lelki fejlődése számára kedvezőtlen, sőt hátrányos. Aki valóban jót akar a gyermekének, az helyezze a gyermek elé a házastársát. A házastársak közti jó kapcsolat teremti meg azt a légkört a családban, amelyre a gyermeknek – egészséges lelki fejlődése érdekében – szüksége van. A házassággondozás preventív gyermekvédelem.

A pásztor és nyája

Az itt látható családmodellt a Biblia vázolja fel. Ezen a rajzon a szülők „azonos szinten'", egymással együttműködve tevékenykednek. A férfi nem diktátor. Vezeti a nyáját (a keleti pásztor ma is a nyáj előtt megy), ezért követhető. Életpéldája (hite, szeretete és a jövőbe tekintő optimizmusa) alakítja az őt követők jellemét. Vezető szerepköre tehát szolgálat. Az asszony nem „pulikutya'" mellette, hanem nélkülözhetetlen segítőtárs, akinek a jelenléte és munkája ugyanakkor nem csökkenti a férfi felelősségét. Egyszerre figyel az elől haladó pásztorra és a bárányokra. A pásztor pedig elsősorban a láthatatlan Főpásztorra figyel. Az ő felelőssége ui., hogy „lássa a láthatatlant'", amire a bárányok még nem képesek. Rejtett jelszava: „Legyetek a követőim, mint én is követője vagyok a Krisztusnak" (1Kor 11,1). Gondoskodik a nyáj testi és lelki táplálkozásáról (legelőre vezeti őket). Őrzi a bárányokat a rájuk leselkedő veszélyektől – hosszú botjától félnek a farkasok. Botja kampós vége fegyelmező eszköz is, mert az elcsatangolók hátsó lábába akasztva visszahúzza őket. A biztonságot a nyájnak főleg az adja, hogy szorosan együtt maradnak és nem térnek le az útról, mert a láthatatlan Pásztor nyomdokaiba lépnek. Együtt maradni olyan családok tudnak – a felserdült gyerekek természetes leválásáig –, amelyekben a házastársak kapcsolata meleg, biztonságot adó légkört áraszt.

DANCS Edina:
Líceumi mindennapok

Angol nyelvgyakorlat

Augusztus 17- 21 között került megrendezésre a Karácsfalvai Sztojka Sándor Görög Katolikus Líceum diákjai számára az angol nyelvgyakorlat, ahol a régi diákokon kívül az intézmény immáron új diákjai is részt vettek. A hét célja, hogy elmélyítse a tanulók angol nyelvtudását, felkeltse érdeklődésüket, megláttassa, milyen lehetőségek rejlenek a nyelvtanulásban. A tanórák játékosan zajlottak, motiválva a diákokat az angol nyelv elsajátítására. Ezek mellett délutánonként különböző vetélkedők, táncház és egyéb kikapcsolódási lehetőségek közül választhattak a sztojkás diákok.

XIII. Tanévnyitó ünnepség

A 2015-ös tanév ünnepélyes megnyitójára augusztus 30-án vasárnap került sor, a karácsfalvai görög katolikus templomban. Egyházi intézmény lévén Szent Liturgiával vette kezdetét az ünnepség. A szertartást követően Wetzel Tamás nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár köszöntötte az egybegyűlteket, majd Magyar Vita igazgatónő tartotta meg tanévnyitó beszédét. Az ünnepségen részt vett Ljubka Katalin, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Nemzetpolitikai Államtitkárságának osztályvezetője, Bacskai József, Magyarország Ungvári Főkonzulátusának főkonzulja, Szalipszki Endre, Magyarország Beregszászi Főkonzulátusának főkonzulja, valamint Demkó Ferenc, a Munkácsi Görög Katolikus Egyházmegye Beregszászi Esperesi Kerületének esperese. A tanévnyitó az épülő tornaterem épületére felhelyezett kereszt megáldásával zárult.

Hagyományőrzés a Sztojka Líceumban

A jövő építésének elengedhetetlen része az, hogy ismerjük múltunkat, legyenek gyökereink. Ennek szellemében szeptember 15-én táncház került megrendezésre, melyen magyar néptáncokat tanulhattak az arra érdeklődők. Szeptember 28-án népdal éneklő és néptáncversenyre jelentkezhettek a magukat megmérettetni akarók. Volt, aki egyénileg, volt, aki csoportban mutatta be tudását. A zsűri értékes nyereményekkel díjazta a résztvevőket. Az ének és a tánc mellett a sztojkás diákok a mesemondás terepén is megcsillogtathatták tehetségüket, ugyanis szeptember 30-án került megrendezésre a Benedek Elek mesemondó- est. Ezeken az alkalmakon kiderült, hogy számtalan tehetséges diák tagja a Líceum közösségének.

A régi szokások felélesztése okán október 10-én a szüreti mulatságoknak adott otthont a

líceum. A vállalkozó szelleműek már napokkal előtte készültek az alkalomra, a líceum tánctanárával csősztáncot tanultak, melyet a jelenlévőknek be is mutattak. A tánc és mulatozás közepette tombolasorsolásra és vetélkedőre is sor került.

Ép testben ép lélek

A sztojkás diákok tudják azt, mennyire fontos egészségük szempontjából, hogy mozogjanak. A líceum tanárai igyekeznek abban, hogy a sport beépüljön a diákok mindennapjaiba.

Szeptember 13-án a már hagyományossá váló Szent Kereszt Kupa futballbajnokság került megrendezésre, melyen az egyházi líceumok csapatai mérettették meg magukat. Idén a vándorserleg a Péterfalvai Református Líceumhoz került, a II. helyezett a Nagydobronyi Református Líceum csapata, III. helyezett az otthoni pályán játszó sztojkás diákok lettek, és végül, de nem utolsó sorban, a IV. helyezést a Munkácsi Szent István Líceum csapata vitte el. A szervezők köszönik a részvételt és jövőre újra várják a csapatokat.

Szeptember utolsó hete a sport jegyében telt el. Az ún. Olimpiai héten bárki felmérhette állóképességét különböző versenyek keretében. Csocsó, ping pong, darts, sakk, kötélhúzás, ugráló kötelezés, Rubik- kocka kirakása, távolugrás és egyéb csoportos ügyességi feladatok között válogathattak a líceum diákjai, melyekért értékes nyereményeket szerezhettek meg.

Történelem óra- kicsit másképp

A hagyományőrzés mellett a nemzeti ünnepeinkről való megemlékezés, a játékos formában történő történelem tanulás is hozzátartozik a líceumban tanulók életéhez. Október 6-án az aradi vértanúkról való megemlékezés sem maradhatott ki a sorból, délelőtt folyamán a lépcsőházban vetítéseket láthattak az 1848-49-es forradalom leveréséről, délután pedig 40 diák részt vett Nagyszőlősön a KMKSZ központi megemlékezésén. Este virrasztásra került sor a Magyar Nemzetért. Az aradi vértanúkról szóló hetet az október 9-én megtartott megemlékezés zárta.

A Líceum lehetőséget ad arra, hogy a diákok elmélyítsék tudásukat, a tanév kezdetén a történelembe áshatták bele magukat. Ezt elősegítendő szeptemberben az íjászat mesterségébe kóstolhattak, októberben pedig Kész Barnabás látogatott el a tanulókhoz. Az élő történelemóra keretén belül a jurta építés folyamatába tekinthettek bele a kíváncsi diákok, valamint megismerkedhettek a magyar hadtörténettel korabeli viselet, harcászati eszközök segítségével.

Lelki élet

A Karácsfalvai Sztojka Sándor Görög Katolikus Líceum, lévén egyházi intézmény, nagy hangsúlyt fektet a lelki töltődésre is. Hétköznaponként és vasárnap a diákok közösen vesznek részt szertartásokon.

Október 1-én Mátyfalvára látogattak el a líceum diákjai és tanárai, ahol részt vettek a Szűz Mária oltalma ünnepségen és templombúcsún.

Október 3-án az intézmény falain belül került megrendezésre a pedagógusoknak szervezett lelki nap, amelyen a Líceumban dolgozó tanárok is részt vettek.

Ferenc pápa megnyitóbeszéde a családszinóduson

Kedves Őboldogságai, Eminenciák, Excellenciák, testvérek és nővérek!

Az egyház ma folytatja a családdal foglalkozó rendkívüli szinódus összehívásával – és nyilvánvalóan már sokkal korábban is – elkezdett párbeszédet, hogy kiértékelje és megvitassa a munkadokumentum *(Instrumentum laboris)* szövegét, amelyet a szinódusi beszámoló *(Relatio Synodi)*, valamint a püspöki konferenciáktól és az arra jogosult szervezetektől kapott válaszok alapján állítottak össze.

A szinódus, jól tudjuk, azt jelenti, hogy együtt haladunk, a *kollegialitás* és a *szinodalitás* szellemében, bátran magunkévá téve a *parrésziát* [a nyílt beszédet], az apostoli és tanbeli buzgóságot, a bölcsességet, az őszinteséget, és mindig szemünk előtt tartva az egyház és a családok javát, valamint *asuprema lex*et [a legfőbb törvényt], a *salus animarum*ot [a lelkek üdvösségét] (vö. CIC 1752. kánon).

Szeretnék emlékeztetni arra, hogy a szinódus nem konferencia vagy „társalgó", nem parlament vagy szenátus, ahol egyezséget köt az ember. A szinódus ehelyett az *egyház valóságának egyik kifejeződése*, vagyis az egyházról van szó, amely együtt halad, hogy a hit szemével és Isten szívével értelmezze a valóságot; az egyházról van szó, amely a *hitletéteményhez* való hűségről kérdezi önmagát, hiszen számára a hitletétemény nem megtekintendő s nem is csak megőrzendő múzeumot jelent, hanem olyan élő forrást, amelyből az egyház csillapítja szomját, hogy felfrissítse és megvilágosítsa az *élet letéteményét*.

A szinódus szükségszerűen az egyház ölén és Isten szent népén belül mozog, melynek pásztoraiként, vagyis szolgáiként részei vagyunk.

Továbbá a szinódus védett tér is, ahol az egyház megtapasztalja a Szentlélek működését. A szinóduson a Lélek szól az összes olyan személy nyelvén keresztül, akik engedik vezetni magukat Istentől, aki mindig meglepetést okoz, Istentől, aki feltárja a kicsinyeknek azt, amit elrejt a bölcsek és okosak elől, Istentől, aki az emberért teremtette a törvényt és a szombatot, és nem megfordítva, Istentől, aki otthagyja a kilencvenkilenc bárányt, hogy megkeresse az egyetlen elveszettet, Istentől, aki mindig nagyobb a mi logikáinknál és számításainknál.

Ne felejtsük el azonban, hogy a szinódus csak akkor lehet a Szentlélek működésének tere, ha mi, résztvevők *apostoli buzgóságba, evangéliumi alázatba és bizakodó imádságba öltözünk*.

Az **apostoli buzgóság** nem engedi magát megfélemlíteni sem a világ kísértéseitől, melyek ki akarják oltani az emberek szívében az igazság fényét, kicsi és múlékony fényekkel helyettesítve azt, sem néhány ember keményszívűségétől, akik jó szándékuk ellenére eltávolítják az embereket Istentől. „Az apostoli bátorság azt jelenti, hogy életet viszünk másoknak, nem pedig azt, hogy keresztény életünkből emlékmúzeumot hozunk létre" (*Homília a Szent Márta-házban,* 2015. április 28.).

Az **evangéliumi alázat** azt jelenti, hogy félre tudjuk tenni saját szokásainkat [konvencióinkat] és előítéleteinket, hogy meghallgassuk püspöktestvéreinket és beteljünk Istennel. Az alázat azt jelenti, hogy nem mutogatunk ítélkezően másokra, hanem kinyújtjuk feléjük kezünket, hogy felemeljük

őket anélkül, hogy valaha is jobbnak éreznénk magunkat náluk.

A **bizakodó imádság** a szív tevékenysége, amikor megnyílik Isten előtt, amikor elhallgat bennünk minden zaj, hogy meghallhassuk Isten szelíd hangját, aki a csendben szól hozzánk. Isten meghallgatása nélkül szavaink csak nem tápláló, üres szavak lesznek. Ha nem engedjük, hogy a Szentlélek vezessen minket, az összes döntésünk csak „díszlet" lesz, amely ahelyett hogy felmagasztalná, elfedi és elleplezi az evangéliumot.

Kedves testvérek!

Miként mondtam, a szinódus nem parlament, ahol ahhoz, hogy egyetértésre vagy közös megegyezésre jusson az ember, tárgyalni, alkudozni vagy kompromisszumot kötni kell, ehelyett a szinódus egyetlen módszere az, hogy megnyílik a Szentlélek előtt, apostoli bátorsággal, evangéliumi alázattal és bizakodó imádsággal, hogy ő legyen az, aki vezet és megvilágosít minket, és aki nem személyes véleményeinket állítja szemünk elé, hanem az Istenbe vetett hitet, a tanítóhivatalhoz való hűséget, az egyház javát és a *salus animarum*ot [a lelkek üdvösségét].

Végezetül szeretnék szívből köszönetet mondani Lorenzo Baldisseri bíboros őeminenciájának, a szinódus főtitkárának, Mons. Fabio Fabene őexcellenciájának, a szinódus altitkárának, Erdő Péter bíboros őeminenciájának, a főrelátornak és Mons. Bruno Forte őexcellenciájának, különleges titkárnak, továbbá a delegált elnököknek, a fogalmazóknak, a tanácsadóknak, a fordítóknak és mindazoknak, akik az egyházhoz való igazi hűséggel és iránta érzett teljes odaadással dolgoztak: szívből köszönöm!

Hasonlóképpen köszönetet mondok mindnyájatoknak, kedves szinódusi atyák, testvéri delegátusok, férfi és nő auditorok, tanácsosok, tevékeny és gyümölcsöző részvételetekért.

Szeretném külön is kifejezni köszönetemet az itt jelen lévő újságíróknak, és azoknak is, akik távolról követnek minket. Köszönet szenvedélyes részvételetekért és csodálatraméltó figyelmetekért.

Most tehát elkezdjük utunkat a Szentlélek segítségét és a Szent Család, Jézus, Mária és Szent József közbenjárását kérve. Köszönöm!

Fordította: Tőzsér Endre SP

Forrás: Vatikáni Sajtóközpont

VILÁG - EGYHÁZ

Templom épül Egyiptomban a líbiai vértanúk tiszteletére

Az Egyiptomi Katolikus Egyház szóvivője, Rafic Greiche, az AsiaNews hírügynökségnek adott interjújában nagy örömmel számolt be arról, hogy Abdel Fattah al Sisi, az Egyiptomi Arab Köztársaság elnöke engedélyt adott a lefejezett líbiai vértanúk emlékének szentelt templom építésére, amely Kairótól délre, a kopt vértanúk származási helye közelében lesz. Az építés költségei megközelítőleg 1,1 millió Euróra tehetőek. Pozitív üzenet ez az egyiptomi elnök részéről, és erős jele annak, hogy az ország kormánya elítéli a diszkriminációt – hangsúlyozta Greiche atya.

Öt újabb vértanú a spanyol polgárháborúból a boldogok között

Az egyház öt újabb boldoggal gazdagodik: egy pappal és négy vértanúval a spanyol polgárháborúból. Ferenc pápa csütörtökön fogadta Angelo Amato bíborost, a Szentté avatási Kongregáció prefektusát és felhatalmazta a dikasztériumot dekrétumok közzé tételére, amelyek elismerik Isten hét szolgájának hősies erényeit.

A következő boldogok között találjuk a spanyol egyházmegyés papot, Valentino Palencia Marquina atyát és négy fiatal világi munkatársát, akiket hit elleni gyűlöletből öltek meg 1937. január 15-én Suances-ben, Kantábria autonóm közösségben a spanyol polgárháború idején. Valentino atya szegény és elhagyott gyermekek egy képzési központját vezette. A katolikus ellenes erőszak nem kímélte meg. Meggyilkolták 19-25 év közötti munkatársait is, mert nem akarták magára hagyni. Valentino atya lelki öröksége: „A boldogság, amelyre mindig vágyott a lelkem az, hogy életemet adjam az Úrért."

Ferenc pápa lehetővé tette a szentévre a papoknak az abortuszon áteső nők feloldozását

Ferenc pápa lehetővé tette a decemberben kezdődő irgalmasság szentévére tekintettel a gyóntató papoknak az abortuszon áteső nők megbocsátását és feloldozását.

A katolikus egyházfő Rino Fisichella érseknek, az Új Evangelizáció Pápai Tanácsa elnökének írt levelében – amelyet a Vatikán kedden hozott nyilvánosságra honlapján – a jelenkor súlyos problémái között említette az élet tisztelete tekintetében megváltozott viszonyokat. Kitért arra, hogy az abortusz tragédiáját sokan felületesen kezelik, nincsenek tudatában annak a súlyos rossznak, amit egy ilyen cselekmény jelent. Sokan mások viszont vereségként élik át ezt a pillanatot, úgy tartva, hogy nincs más kiút számukra. Ferenc pápa ennek kapcsán elsősorban azokra a nőkre utalt, akik az abortusz eszközéhez nyúltak.

"Tisztában vagyok azzal, milyen nyomás késztette őket erre a döntésre. Tudom, hogy ez egy egzisztenciális és erkölcsi megpróbáltatás" – írta a katolikus egyházfő levelében, kifejtve: Isten megbocsátását nem lehet megtagadni attól, aki bűnbánatot tanúsított, különösen amikor az tiszta szívvel járul a gyónás szentségéhez, hogy megbékéljen az Atyával. Ez okból is döntött Ferenc pápa úgy – mint levelében írja -, hogy a papok belátására bízza a jubileumi év idején, hogy feloldozzák azokat a szívből bűnbocsánatot kérőket, akik elkövették az abortusz bűnét.

A katolikus egyház felfogása szerint halálos bűn a magzatelhajtás, a terhesség megszakítása, s kiközösítés fenyegeti azokat, akik abortuszt követtek el. Ezen kiközösítés alól eddig csak magas rangú egyházi méltóság oldozhatott fel, akkor, ha a vétkesek bűnüket őszintén megbánták, és erősen megfogadták, hogy azt többé el nem követik.

Forrás: mti.hu

Ferenc pápa módosította a kánonjogot az egyházi házasságok semmisségi eljárásának egyszerűsítésére

Gyorsabbá és kevésbé költségessé válik a templomban kötött házasságok egyházjogi semmisségi eljárása a Ferenc pápa által motu proprio (saját kezdeményezésére) kiadott két apostoli levéllel, amelyeket kedden mutattak be a Vatikánban.

A december 8-án - vagyis a Ferenc pápa által meghirdetett rendkívüli szent év első napján - hatályba lépő jogi reform immár nem teszi szükségessé az eddig előírt másodfokú egyházbírósági ítéletet. Ez azt jelenti, hogy - különleges eseteket kivéve - az egyházmegyés püspök jogi hatáskörébe tartozó első fokú ítélet is elegendő lesz a semmisség kihirdetéséhez. Ez felgyorsítja és kevésbé költségessé teszi az eljárást a hívők számára. Három évszázad óta először módosult a semmisségi eljárásra vonatkozó kánonjog - hangsúlyozta Pio Vito Pinto püspök, a Rota Romana (szentszéki bíróság) dékánja. Hozzátette, hogy az egyházi házasságok semmisségi eljárására vonatkozó kánonjogi reformot már a jelenlegi egyházfő elődje, XVI. Benedek is tervezte. Ferenc pápa tavaly szeptemberben különleges tanulmányi bizottságot állított fel a semmisségi eljárás megreformálására, amely előkészítette a két pápai dokumentumot.

Pinto püspök hangsúlyozta, hogy a kánonjogi reform az egyházi házasság után polgárilag elvált hívőknek szól. Házasságuk egyházi semmisségét eddig az eljárás hosszadalmassága és költségei is akadályozták. A Rota Romanához többségében a tehetősebbek fordultak, a reform azonban a szegényebbeknek is lehetőséget ad a semmisség eléréséhez. A pápai dokumentum azt szorgalmazza, hogy a semmisségi eljárás teljesen ingyenessé váljon. Újdonságot jelent, hogy a kánonjogi reformot az egyházfő két, egyszerre megjelenő dokumentumban rögzítette, mégpedig a Mitis Iudex Dominus Iesus, valamint a keleti egyházaknak szóló Mitis et misericors Iesus című apostoli levélben. A Vatikán honlapján közölt apostoli levelekben Ferenc pápa hangsúlyozza, hogy a házasság semmisségi eljárásának felgyorsítása nem kérdőjelezi meg a házasság felbonthatatlanságának alapelvét.

„A reform annak bizonyítéka, hogy a kánonjognak is lépést kell tartania a korral" - jelentette ki Francesco Coccopalmerio bíboros, a Pápai Törvénymagyarázó Tanács elnöke.

Forrás: mti.hu

300 éve - Kegyhely született

Augusztus 15-én Szent Liturgiát mutattak be Máriapócson, a kegytemplom előtti téren. A székesegyház előtti téren tartott szentmisén Kocsis Fülöp érsek-metropolita prédikációjában arról beszélt, hogy a Szűz Máriát és a kisded Jézust ábrázoló eredeti ikon, majd később a másolat könnyezéseivel Isten rendkívüli ajándékot adott, és ezzel elindult a csodák sorozata, amely a mai napig tart.

1996-ban is ünnepelhettek volna, hiszen 1696-ban könnyezett az eredeti kegykép, de mivel a császár elszállíttatta, a pócsiak nem örvendhettek sokáig a kegyképnek. Úgy tűnt, hogy az emberek keresztülhúzták a mennyeiek terveit. A másolatra csak szomorúan néztek a pócsiak, a magyar nemzet fájó emléke maradt a kegykép elhurcolása, olyannyira, hogy még Rákóczi fejedelem is felvette követeléseinek listájára annak visszaszerzését.

Az ünnepi szent liturgián számos egyházi vezető, köztük Szvjatoszlav Sevcsuk bíboros, ukrán nagyérsek, a Magyar Püspöki Kar tagjai, valamint a környező országok görögkatolikus püspökei vettek részt, Milan Sasik munkácsi megyéspüspök is.

A szertartás végén Szjatoszlav Sevcsuk kijev-halicsi nagyérsek szólt az egybegyűltekhez. Elmondta, hogy azért jött, hogy a Máriapócson összegyűltekkel együtt imádkozzon, Európa, Magyarország és természetesen Ukrajna békéjéért. Külön köszöntötte a görgkatolikus gyalogos zarándoklat keretében érkezett fiatalokat, akikkel egy szakaszon ő is együtt zarándokolt. Napjainkban különösen szükségünk van az önök imádságára, jóakaratára – tolmácsolta az Ukrajnában élők békevágyát.

A Hajdúdorogi Főegyházmegye tricentenáriumi programsorozata vasárnap a Nagyboldogasszony-

napi búcsúval folytatódott, amelyen elhelyezték és felszentelték a békesség harangját.

Forrás: mti.hu

Ferenc pápa bocsánatot kért a botrányokért

2015. október 14-én Ferenc pápa az egyház nevében bocsánatot kért a római Szent Péter téri általános audiencián a megfogalmazása szerint az "utóbbi időkben a Rómában és a Vatikánban történt botrányokért". Ferenc pápa a bocsánatkéréssel kezdte a Szent Péter teret megtöltő hívőkhöz intézett beszédét.

Az egyházfő hozzátette: "Jézus igéje erős! Jaj a világnak a botrányokért! Jézus realista, és tudja, elkerülhetetlen, hogy botrányok történjenek, de jaj annak az embernek, aki miatt a botrány bekövetkezik". Ferenc pápa nem magyarázta el, hogy pontosan mire gondol. Kijelentései részben a Róma városában történt korrupciós botrányra utalhatnak, amely pénteken Ignazio Marino római főpolgármester lemondásához vezetett.

A Vatikánban pedig annak a levélnek a nyilvánosságra hozatala keltett feszültséget, amelyet bíborosok egy csoportja Ferenc pápának írt a jelenleg zajló püspöki szinódussal kapcsolatban.

A bizalmas levél kiszivárogtatása miatt Gerhard Müller bíboros, a Hittani Kongregáció prefektusa és a levél egyik állítólagos aláírója újabb "Vatileaks-botrányról" beszélt. A szintén bizalmas vatikáni dokumentumok sajtóközlése miatt 2012-ben kirobbant "Vatileakset" XVI. Benedek pápa lemondása követte 2013 februárjában. Ferenc pápa ugyanakkor "elviselhetetlennek" nevezte azokat a botrányokat is, amelyek "gyermekeket sebeznek meg".

A családról szóló rendes püspöki szinódussal kapcsolatban Ferenc pápa arra kérte a hívőket, imádkozzanak, hogy a tanácskozás olyan döntéseket hozzon, amelyek a legjobbak a családok számára. Az egyházfő kijelentette: "A családot védelmezve az emberiséget oltalmazzuk". A szinódus október 25-ig tart.

www.hirado.hu

ESEMÉNYEK

Táboroztak az Ung-vidéki hittanosok

Az Ungvári járás számos településén élnek magyar görögkatolikus hittanosok, sajnos a legtöbb helyen kis létszámban. Immáron második alkalommal, augusztus 24 és 27 között, adódott lehetőség, hogy a fiatalok ismét több napon keresztül együtt legyenek, jobban megismerjék egymást. Szkoropádszky Péter palágykomoróci áldozópap és Benzo György papnövendék szervezésében az idei tábor helyszínéül Bustyaházát választottuk, ahol a szállásunk a katolikus közösségi házban volt.

Már a Bustyaházára tartó vonatozás is izgalmasan telt, útközben megálltunk Nagyszőlősön, ahol város nevezetességei közt megtekintettük a görögkatolikus templomot is, amit Miroszláv atya, a helyi parókus mutatott be. Következő nap már kirándulni indultunk, a Szinevér-tóhoz, útközben megálltunk az alsóbisztrai görögkatolikus templom mellett, ugyanis itt kezdte meg papi szolgálatát Boldog Romzsa Tódor vértanú püspökünk. Röviden megismerkedtünk az életével és vértanúságával, imádkoztunk, majd tovább folytattuk utunkat, hogy felfrissítsen bennünket a tiszta kárpáti levegő. Másnap a fürdőzésé volt a főszerep, amit egy szép tábortűzzel és közös játékkal, mókázással zártunk. Utolsó nap Szent Liturgiával adtunk hálát az együtt töltött időért, abban a reményben, hogy jövőre újra találkozunk.

Személyi változások a Beregszászi Esperesi Kerületben

Milan Sasik munkácsi megyéspüspök kerületünkben szeptember 1-jei hatállyal a következő változásokat rendelte el.

Szűcs Béla tiszaújhelyi adminisztrátort felmentette eddigi szolgálatából, és elengedte a Miskolci Egyházmegyébe, Tímáron folytatja szolgálatát.

Harangozó Miklós csepei adminisztrátort fölmentette, és kinevezte a Tiszaújhelyi Egyházközég adminisztrátorává, megbízva Bene oldallagos ellátásával.

Ábrány Krisztián eddigi sislóci adminisztrátort kinevezte csepei adminisztrátorrá és megbízta Ugocsacsoma oldallagos ellátásával.

Fülöp János verbőci áldozópapot fölmentette salánki kápláni megbízatásából és kinevezte a Sislóci Egyházközség adminisztrátorává és egyúttal megbízta pallói és koncházai magyar hívek ellátásával.

Tóth Jenő karácsfalvai adminisztrátort megbízta a Tiszakeresztúri Egyházközség oldallagos ellátásával.

Iván Gábor atyát, miután hazatért Magyarországról, kinevezte a Csomai Egyházközség segédlelkészévé, Gecsében folytatja szolgálatát.

„Csak tudod, mit kell tenned, vagy meg is cselekszed?" - Templombúcsú Mezőgecsében

Szeptember 8-án Szűz Mária születésére jöttek össze a hívek, hogy megünnepeljék az Istenszülő születésnapját. „Csak tudod, mit kell tenned, vagy meg is cselekszed?" – akár ezt a kérdést is feltehetnénk magunkban Abrány Krisztián atya prédikációja nyomán. Prédikációja első részében Krisztián atya arról beszélt, hogy sokszor már azt is nehéz eldönteni, mi az igazán fontos. Van, hogy a lényeges dolgok szikladarabjai helyett a lényegtelenek homokszemeivel töltjük fel életünk befőttes üvegét. Így a köveknek már nem marad hely. Ám ha okosak akarunk lenni, felállítjuk magunkban azt a sorrendet, amelyben a valóban fontos dolgok kerülnek előre, mint a hit dolgai vagy a családunk, majd minden más csak utána. Hívő emberként azonban ezekkel mind tisztában vagyunk. Az igazi probléma, hogy hiába tudjuk a jót, ha az akaratunk nem segít a jó megtételében. Mária és Márta története arra hívja fel a figyelmünket, hogy ne csak ismerjük a jobbik részt, hanem erős akarattal válasszuk is azt. A templombúcsún jelen volt a kerület papsága. Gábor atya megköszönve a hívek jó lelkű hozzáállását bíztatta őket, a további munkára az Úr szőlőskertjében.

Ugyanezen napon a tiszaújhelyi görögkatolikus egyházközségben is búcsúünnepet tartottak, majd az ezt követő vasárnap szeptember 13-án Palágykomorócon is, ahol Pősze Sándor tiszabökényi atya volt a búcsúi szónok

Ünnepélyes elsőáldozás Tégláson

Gondos előkészület és sikeres katekizmus vizsga után, 2015. szeptember 20-án vasárnap tizenegy hittanos vehette magához ünnepélyesen a kenyér és bor színe alatt Jézus testét és vérét, a téglási katolikus templomban, miután előzőleg életükben először részesültek a gyónás szentségében lelki atyjuknál, Szkoropádszky Péter áldozópapnál.

A vasárnapi esemény ünnepélyes bevonulással kezdődött, majd az erre az alkalomra szánt verseléssel és énekléssel folytatódott, amivel az elsőáldozók hálát adtak Istennek, szüleiknek, nagyszüleiknek, papjuknak, hogy lelki életük fejlődésének újabb állomásához értek. Az elsőáldozás ezen része a szülők megható áldásával zárult. A Szent Liturgia alatt újból megerősítették a keresztelői fogadalmat, melyet sok-sok évvel ezelőtt a keresztszüleik tettek helyettük. Most már a Krisztus világosságát jelképező gyertyát saját maguk tartották, saját maguk mondottak ellene a sátánnak, fejezték ki Krisztushoz való tartozásukat, majd elmondták a Hitvallást. Nem sokkal később vehették magukhoz ünnepélyesen az oltáriszentséget. Külön öröm volt, hogy az ünnepség fényét énekszolgálatával a téglási Dominus római katolikus énekkar is emelte.

A Szent Liturgia végén a szülők nevében Paulovics Mónika és Vaski Tamás mondott köszönetet Péter atyának a felkészítésért. Ezután a gyerekek megkapták az elsőáldozást igazoló okleveleket. Az ünnepség éltetéssel és szeretetlakomával ért véget.

Kisboldogasszonyi búcsú Csepében

Az ónaptár szerinti szeptember 8-án ünnepelte a csepei görögkatolikus egyházközség templomának búcsúját. Már reggeltől gyülekeztek az emberek, hogy a Szent Liturgiára mindenki időben ott legyen. A Szent Liturgiát Demkó Ferenc kerületi esperes koncelebrálta a kerület papságával, míg a prédikációt Iván Gábor gecsei görögkatolikus áldozópap mondta. Az ünnepségen jelen voltak a római katólikus és a református hívek papjaikkal, lelkészeikkel együtt. Az időjárás megengedte, hogy az ünnepi Liturgia körmenettel záruljon. Végül pedig az újonnan kinevezett csepei parókus Ábrány Kriszián atya fejezte ki köszönetét mindazoknak, akik bármilyen formában segítettek abban, hogy az ünneplés méltó keretek között folyjon le.

A templombúcsú agapéval zárult.

Nyílt napokat rendeztek az ungvári püspöki palotában

2015. szeptember 26. és 28. között nyílt napokat rendeztek az ungvári püspöki palotában. A látogatási lehetőséget a Szent Kereszt felmagasztalása ünnep keretében szervezték meg. Milan Šášik görögkatolikus püspök személyesen fogadta a híveket, segítőivel együtt kísérte őket végig Ungvár egyik leghíresebb történelmi műemlék jellegű épületében.

A püspöki lakosztály a görögkatolikus székesegyház mellett található. Nemrégiben a helyiségekben az Ungvári Nemzeti Egyetem tu-

dományos könyvtárát működtették. Azóta ismét az egyházmegye birtokolja az épületet. Felújítása közben értékes régi festményeket találtak falain. A restaurációt a Lembergi Művészeti Akadémia csoportja vállalta el.

Kárpátalja.ma

Görögkatolikus templombúcsú Mátyfalván

Istenszülő oltalma ünnepén, október 1-jén tartotta templombúcsúját a Mátyfalvi Görögkatolikus Egyházközség. Az ünnepre számos proseció (menet – a szerk.) érkezett a környező településekről: a többi között Tiszaújhely, Tiszaújlak, Karácsfalva, Tiszabökény görögkatolikus hívei zarándokoltak el Mátyfalvára.

A Beregszászi Görögkatolikus Esperesi Kerület papsága által celebrált szent liturgián Harangozó Miklós tiszaújhelyi parókus mondott szentbeszédet. Az ünnepi szertartás körmenettel, olajkenettel és agapéval zárult.

A Mátyfalvi Görögkatolikus Egyházközség az egyik legősibb görögkatolikus közösség, mely sokáig Karácsfalva, Tiszaújhely, majd Salánk filiája volt, s csak 2001-ben lett önálló parókia. A hagyomány szerint 1932–1937 között Géczy József építőmester irányítása alatt épült meg a temploma, melyet az Istenszülő oltalma (Pokrova) tiszteletére szenteltek fel. Jelenleg 800 híve van az egyházközségnek.

Ugyanezen napon a makkosjánosi görögkatolikus egyházközségben is búcsúünnepet tartottak, majd október 4-én idén Gálocsban is, ahol Bakancsos Sándor tiszaújlaki atya volt a vendégszónok.

Marosi Anita

Pedagógusok lelki napja Karácsfalván

A Beregszászi Görögkatolikus Esperesi Kerület szervezésében pedagógusok számára tartottak lelki napot október 3-án a Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatolikus Líceumban.

A jelen lévő óvónők, tanítók és tanárok Iván Gábor mezőgecsei görögkatolikus áldozópap elmélkedésit hallgathatták meg, melyek alapjául Pál apostol gondolata szolgált: „Legyetek egyetértők egymás között” (Róm 12,16).

Az előadó az ószövetségi Bábel tornyának történetéből kiindulva mutatott rá arra, hogy életünk és pedagógusi pályánk során hányszor és hogyan fordulunk szembe Isten akaratával, s kerülünk távol embertársainktól. A gondolatsor végén azok a tulajdonságok és erények – a szeretet, az együttérzés, az elfogadás – is elhangzottak, amelyek gyakorlásával meg tudjuk valósítani Szent Pál tanítását, s egyetértők tudunk lenni.

Az elmélkedések mellett a lelkigyakorlat folyamán gyónási lehetőségük is volt a jelenlévőknek, akik szent liturgiával fejezték be a közösen eltöltött napot.

Marosi Anita

Az ungvári katedrális felszentelésének 235. esztendejét méltatták Ungváron

Október 15-én Milán püspök vezetésével, mintegy nyolcvan pap, világi vezetők, a diplomáciai testületek képviselői és számos hívő jelenlétében méltatták az ungvári katedrális felszentelésének 235. évfordulóját, amit egykoron Bacsinszky András püspök végzett, miután azt Mária-Terézia királynő a Munkácsi Egyházmegye rendelkezésére bocsátott, amely korábban az ungvári jezsuiták temploma volt.

Liturgiában megemlékeztek az alapítókról, a Drugeth családról, a Munkácsi Egyházmegyét is elismerő Mária-Terézia magyar királynőről és Bacsinszky püspökről. A püspök atya szentbeszédében visszaemlékezett a 24 évvel ezelőtti nehéz időkre, amikor is egyházunk visszakapta székesegyházát is, amint fogalmazott: „Buszkék vagyunk, hogy van katedrálisunk, ezek a falak, amelyek folyamatosan megújulnak, restaurálódnak, de ami a legfontosabb, hogy újuljon meg a hitünk is.”

ELÉRHETŐSÉGEINK

Honlap: gorogkatolikus.net.ua
E-mail: karpatikon@gmail.com
Tel.: +380997579719
Arculat: Szabó Sándor
Nyomtatás: Szpektral Nyomda - Ungvár
Rovatvezetők: Marosi Anita, Dr. Szolánszky Ágoston, Espán Margaréta, Pákh Diána
Munkatárs, koordinátor: Lőrinc Bernadett
Szerkesztők: Pősze Roland, Szkoropádszky Péter

A Kárpátikon megrendelhető a parókiákon, a **karpatikon@gmail.com** e-mail címen, ill. a **+380997579719** telefonszámon.

A kiadványt a Bethlen Gábor Alap támogatta.

Bethlen Gábor Alap

ESEMÉNYEK KÉPEKBEN

GÖRFESZT

KERESZTSZENTELÉS - KARÁCSFALVA

II. UNG-VIDÉKI HITTANTÁBOR

PEDAGÓGUSOK LELKI NAPJA

NYILT NAP A PÜSPÖKI REZIDENCIÁN

ELSŐÁLDOZÁS TÉGLÁSON

GYEREKNAP SISLÓCON

MÁTYFALVA TEMPLOMBÚCSÚ

GÁLOCSI TEMPLOMBÚCSÚ

CSEPEI TEMPLOMBÚCSÚ

SZLÁV AJKÚ GYEREKEK ELSŐÁLDOZÁSA PALÁGYKOMORÓCON

GISZ KÖZGYŰLÉS

AZ UNGVÁRI KATEDRÁLIS FELSZENTELÉSÉNEK 235. ÉVFORDULÓJA